

KIS KUTYÁR

KÁROLY ÉS ALADÁR TANITJÁK A KIS KUTYÁT. (lásd 151. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

KILENCZEDIK FEJEZET.

Eltévedve!

ZEGÉNY Berti! hogyan szalad ide-oda az utcán, hogy keresett, kutatott, — hiába! Kétségbeesetten kiáltózta: „Berta! kedves Bertácskám jöjj vissza! ide hozzám!” Nem felelt senki s ebben az elhagyatott, szegény nép által lakott városrészben nem is törődött senki az ő kiáltozásával és sirásával, mert az e helyen igen megszokott dolog volt. Aztán a hideg, esős időben, késő éjszaka nagyon kevés ember járt az utcákon s szegény Berti még csak meg sem kérdezheté, hol van, merre menjen? Jó idő mulva jött ugyan egy rongyos férfi részegen, tántorogva s Berti, bár félénken, megszólította; de a részeg ember ellökte magától és tovább ment.

Az eső mindig erősebben zuhogott, Berti már majd elájult, midőn megint látott egy embert közeledni. Ez új erőt adott neki s odaszaladt a lassan és füttyörészve haladó férfihoz, ki nem volt részeg és nem is látszott olyan durva embernek, mint az előbbi.

„Kérem, uram, mondja meg nekem, merre juthatok innen haza?” könyörgé Berti.

Az idegen egy percze meghökent, mert nem ritkán járnak éjjel nagy városokban koldusgyermek oly szándékból, hogy így megszólítsák az embereket és aztán zsebeikből egyetmást kilopjanak. De épen egy lámpa alatt állottak és az idegen látván, hogy Berti mily tisztességesen öltözve, mily csinos, tiszta: azonnal fölismerte, hogy ez nem afféle éjjeli csavargó, hanem eltévedt gyermek.

„Hát ki vagy te, kis fiam? Hogy kerülsz ide? Hová való vagy?” kérdé az idegen.

Berti kezdte elbeszélni a történeteket, mondott valamit a circusról, a Caesar kutyáról, Bertácskáról — de ekkor ismét keserves zokogásba tört ki s egyszerre elhagyta teljesen kimerített ereje és ájultan rogyott a földre.

Az idegen fölkapta karjaiba és vitte. Ez idegen pedig nem volt más, mint egyik bohóc a circusból, kit közönségesen Karika néven hívtak. Karika tehát vitte a szegény ájult fiút s csakhamar megállt egy ház előtt és kopogott az ablakon. Az ablakon belül gyenge viláosság látszott.

„Te vagy az, kedves atyám?” kérdé belől egy leányka.

„Én vagyok, Juliskám, nyisd ki hamar az ajtót! Siess!”

Karika belépett s az ölében hozott gyermeket pamlagra fekteté.

„Hamar egy pár csepp bort — hideg vizet — gyorsan — gyorsan!”

A bohóc lehajlott a még mindig alélt fiu fölé, leveté róla ruháit s aztán hideg vízzel locsolgató halántékát, aggodalommal lesve ébredése jelét, míg a leányka, kit Juliska néven szólított, ott állt mozdulatlanul és nagyon nyugodtan. Mert szegény Juliska nem tudta, mi történik ott: ő mindkét szemére vak volt! De azért oly ügyesen tudott mindent végezni otthon, úgy járt-kelt a szobában és úgy ismerte minden butorát, hogy akár két ép szemmel sem lehetett volna ügyesebb.

Juliska, észrevevén, hogy valaki ápoltatik a pamlagon, közelebb lépett és kezével végig simogatván Berti arcát, szólt:

„Ki ez az idegen fiu, atyám? Hol találtad? Miért hoztad ide?“

„Majd később megtudod,“ felelt Karika barátunk, mert épen e perczen Berti fölhyitá szemeit és hamarjában nem emlékeztén a történetekre, az idegen arcok látására ijedten fölugrott és a szoba közepéig szaladt. Csak akkor ismerte föl jóltevőjét és közeledett hozzá.

„Oh kérem! Vezessen haza! Vezessen anyámhoz, Bertácskámhoz! Ugy-e haza visz? Ugy-e?“ szólt Berti zokogva.

Juliska hallván a fiu zokogását, hozzálépett, de Berti ellökte magától, majd azonban látván, mily rosszul esik ez a leánykának szomoruan hozzátevé:

„Ah! ne haragudjanak meg reám — de én elvesztettem Bertács-

kámat, az én szeretett ikertestvére-
met — meg kell őt találnom —
ha még nincs otthon anyámnál.
Kérem, mondják meg, hogyan juthatok
haza.“

Karika látta a fiu kétségbeesését és hogy megnyugtassa, megígérte neki, hogy majd maga elvezeti, csak addig várjon, míg ő Juliskával megva-csorál; legjobb lesz, ha eszik valamit Berti is. Berti eleinte nem akart.

„Pedig jó lesz ám, kis fiam, mert erős sétánk lesz. Utcátok a városnak épen ellenkező végén van, eltart egy óráig míg odajutunk. Jöszte, egyél valamit s azalatt beszéld el, hogy jutottál ilyen késő éjjel az utcára, és mi lett növéredből, a kit emlegetsz?“

Berti tehát kezdte elmondani az egész történetet. Mikor odajutott, hogy Caesar elveszett, Karika nagy hahotára fakadt.

„Azt hitted, hogy az öreg Ambrus bácsi kutyája elveszett? Pompás tréfánk volt vele, hahaha!“

Berti bámult: nem ismerte még föl a bohócot, kit a cirkusban látott s nem értette, hogy tudhat ezen idegen ember valamit az öreg urról és kutyájáról.

„Hát — — hát nem vezett el a kutya?“ kérdé végre Berti csodálkozva.

„Dehogy vezett! Egy pajtásomnak a cirkusban nagy kedve telik mindig az öreg ur boszantásában; ma este, midőn az öreg egy percze-

távol volt, pajtásom a kutyát átadta a szolgának, hogy vigye haza és ott mondja meg, hogy ma nem lesz kutyakomédia, jól vigyázzanak Caesar urra, míg gazdája visszatér. Az öreg ur aztán rettenetesen megijedt és haját tépte, vagyis csak akarta, mert nincs haja; Caesar pedig az alatt otthon szépen aludt. Pompás tréfa volt, ha ha ha!”

De Berti nem találta a tréfát olyan mulatságosnak és haragosan fölkiáltott:

„Ez rossz cselekedet volt! Hogy tudnak így bántani egy szegény öreg embert, ki nem vét senkinek!”

„No, no, fiam! Én nem is tettem, ott sem voltam, csak később hallottam. Én az alatt éppen cigánykerekkel hánytam a cirkusban.”

„A cirkusban? — ön talán az a bohóc?” kiáltá Berti álmétkodva.

„Az bizony! Mért csodálkozol ezen annyira?”

„Hát én — azt hittem — hogy bohóc, az egészen más ember — nem hittem volna, hogy olyan jó lehet — mint ön irányomban.”

„Persze!” nevetett Klárka, „te azt hitted, hogy a bohóc mindig csak cigánykerekkel hány és bosszantja az embereket mint a cirkusban tréfából. Kérdezd meg csak Juliskától.”

A vak leányka odaszalad atyjához, megölelte és gyöngéden szólt:

„Az én kedves, édes apám a legjobb ember a világon, nekem apám, anyám, mindenem!”

„No látod, kis fiam, egy bohóc is lehet jó ember; hanem most hát induljunk, mert majd nagyon is elkésünk. Jöszte, menjünk!”

(Folytatjuk.)

A PÁLMAFA.

(Képpel a 149. l.)

A pálma hajdanában a zsidók országában a legkedveltebb jelvény volt s a győzelmeknél is ezt használták. A jericho-i pálmaliget hét mértföldre terjedt; mai nap azonban alig van már nyoma is. A középkori keresztény zarándokoknál szokásban volt pálmaleveleket hozni a szent földről, emlékül a zarándoklásra.

A BÁBU UZSONÁL.

(Képpel a 152. l.)

Ha ha ha —

Kávét iszik a baba.

He he he —

Lesz neki ma jó teje.

Hi hi hi —

Itt a kalács, a kifli.

Hu hu hu! —

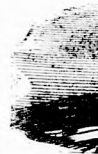
Jaj, a tejszín savanyu!

Kávé-tor

Be csak édes a cukor!

Kis baba

Ha váltig is eszik a
Csak a szája piszkos bele
Soha jól nem lakik a,
Igaz a!

A PÁLMAFA. (lásd 148. l.)

A GAZDA ÉS AZ Ő SZOLGÁI.

„És azon szolgál, ki egy talentumot kapott, gödröt ásott és oda rejté gazdája pénzét.“

ALÁN valószínűtlennek fogjátok gondolni, hogy valaki a földbe rejtse el a pénzt; pe- ez a szokás ős idők- től fogva mai napig is él a keleti népek- nél és e példa, me-

lyet nem régen irt le egyik utazó, mutatja, hogy az nem egészen bolond szokás.

Ezen utazó ugyanis elbeszéli, hogy midőn ő Egyiptomban járt, a pasa épen parancsot küldött egy vidékre, hogy rövid idő alatt neki tizenötezer erszény pénzt fizessenek be. Egy öreg törökre, ki nagyon

gazdag ember hírében állott, ezer erszényt vetettek ki, de ő azt állította, hogy neki nincs pénze s nem fizethet. A pasa tisztjei ekkor összekutaták az egész házat és csakugyan nem találtak pénzt. Vissza mentek tehát és jelentették, hogy az szegény ember, nem fizethet. Már majdnem megmenekült volna az öreg ember, ha egy ellensége el nem árulja, hogy pénze el van ásva. A pasa tehát maga elé vezetteté és miután itt az öreg ismét állítá, hogy nincs pénze, botozni kezdtek s addig verték, míg a szegény öreg ember bevallotta, hogy van pénze; katonákat adtak melléje, ezeknek megmutatta, hol van a pénz elásva és így jutott a kegyetlen pasa a kívánt összeghez.

Ilyesmi persze csak azon durva, elmaradt népeknél lehetséges, kik nem élveznek olyan szabadságot, mint a művelt európai nemzetek. Hanem azért azt a régi kis történetet a gazdáról és az ő szolgálóiról mégis érdemes mindenkinek elméjében tartani. Így szól:

Volt hajdanában egy gazdag ember, kinek egyszer messze utra kellett menni. Elutazása előtt magához hívatta három legkedveltebb szolgálóját és mindegyiknek összeg pénzt adott át, hogy távolléte alatt lehetőleg jól hasznosítsák az ő számára. Az egyiknek adott öt talentumot, a másodiknak kettőt, a harmadiknak egyet. Egy talentum pedig akkoriban körülbelől annyi volt, mint most két

ezer forint. Az, a ki öt talentumot kapott, gazdája távollétében kereskedést kezdett s mikor a gazda visszatért, örömmel lépett eléje és szólt:

„Uram, öt talentumot adtál, én szorgalmas voltam s most tizet adok vissza.“

„Derék ember vagy, meg foglak jutalmazni;“ szólt a gazda.

Elölépett a második s szólt:

„Uram, két talentumot adtál, én lehetőleg szorgoskodtam és dolgoztam s most négyet adok vissza.“

„Te is derék ember vagy, meg foglak jutalmazni.“

A harmadik szolga azonban, rest és gondatlan lévén, nem sokat fáradozott volt, hanem gödörbe ásta el gazdája pénzét s most visszahozta és szólt:

„Uram, én tudom, hogy szigorú vagy, én tehát jól vigyáztam pénzedre, elástam a földbe s most visszaadok egy talentumot, épen annyit, a mennyit adtál.“

Ennek a gazda nem szólt semmit, hanem megvetőleg elfordult tőle.

E kis történetnek pedig mély jelentősége van. Azt jelenti, hogy mi mindnyájan, kik itt a földön élünk, pénznél is becsesebb kincsessel: észszel vagyunk megajándékozva és kötelességünk azt lehetőleg jól használni és ismereteinket folyvást gyarapítani, nehogy úgy járjunk lelkiismeretünk előtt, mint ama rossz szolga gazdája előtt, hanem hogy elmondhassuk: „Megtettünk mindent, a mit lehetett!“

„N
nyörü
szólt A
„Atyán
„S
Károly
gyom
„T
olyan
„A
nom;
hogy
golnom
leszek.

Ig
több
kastély
kis po
ték a
tanított
lapon)
lépett
Aladár
a nyár
bácsi
a fiuk

„I
baja
itt e

Ez
tovább
szólat

„
kissé,
ra ül

„

A BÁTOR FIU.

I.

„Nézd csak, Károly, nem gyönyörű állat az én kis paripám?“
szólt Aladár, leszállva a nyeregből.

„Atyámtól kaptam születésnapomra.“

„Szerencsés gyerek vagy,“ felelt Károly nyugodtan. „Én is rég vágyom már ilyen paripa után.“

„Talán kapsz te is, majd ha olyan idős leszesz, mit én.“

„Akkor nem sokáig kellene várnom; de édes atyám azt mondta, hogy csak akkor lesz szabad lovagolnom, ha már tizenhárom éves leszek.“

Igy csevegett a két fiu és még több testvérük és pajtásuk a falusi kastély előtt, simogatva Aladár szép kis pony-lovaeskáját. Aztán elővettek a borzos kis pincsi kutyát és tanították exercirozni (képpel a czimlapon) s mulattak, midőn közéjük lépett Andor bácsi, Károly atyja és Aladár nagybátyja, kinél ez utóbbi a nyári szünidőket töltötte, Andor bácsi nagy virágkedvelő volt s most a fiukhoz lépve szólt:

„Fiuk, vigyázzatok itt a lóval. baja ne essék virágaimnak, kivált itt e gyönyörű geraniumoknak.“ —

Ezzel bement a házba s a fiuk tovább beszélgettek. Egyszerre megszólal Aladár:

„Tudod mit, Károly? Lovagolj kissé, én megengedem, hogy lovamra ülj.“

„Köszönöm, nem lovagolok.“

„Miért nem? Nagyon jó mulatság ám az.“

„Hiába, ha nem lehet.“

„Ugyan miért nem.“

„Mert édes atyám megtiltotta.“

„No bizony! Hiszen nem fogja látni!“

„Mindegy, de megtiltotta.“

„Azt hiszem biz' én, hogy nem mersz lóra ülni,“ gunyolódék Aladár.

Károly elpirult bosszúságában, de nem szólt, hanem kis huga, Linka, haragosan kiáltott Aladárhoz:

„Az nem igaz, Károly nem fél semmitől, ő bátor fiu.“

„Hát üljön a lóra, ha bátor,“ bosszantá Aladár.

„Azért is, ülj föl Károly, mutasd meg, hogy nem félsz,“ szólt Linka.

„Soha se biztasd, ő nem mer, ő gyáva.“

„Én gyáva? Ezt ne mondd többször!“ kiáltott Károly fenyegetőleg.

„De hiszen látom, hogy nem mersz a lóra ülni.“

„Nem teszem, mert engedelmeskedem atyámnak; majd lovagolok akár a te paripádon is, ha atyám megengedte.“

„Majd meglátjuk.“

„Megláthatod.“ S ezzel Károly, kézen fogva Linkát, bement a házba.

Másnap délután kirándulást tettek a gyermekek egy szép helyre az erdőben s ott mulattak estig, midőn nagy fürgeteg kerekedett.

(Folytatás a 154. lapon.)

A BÁBU UZSONÁL. (lásd 148. 1.)

A REJTEK. (lásd 158. l.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

Gyorsan összeszedelőzködtek tehát és indultak hazafelé. Aladárnak könnyű volt sietni, mert ő lóháton ment, a többiek azonban gyalog szaladtak. De mikor a zivatar kitört, dörgött és villámlott, Aladárnak kezdett nem tetszeni a lovaglás; a ló minden nagyobb villámlásnál megijedt és nagyon ágaskodott s Aladár, ki azelőtt úgy dicsekedett az ő lovaglásával, most nem tudta a kis paripát féken tartani. Meredek szikla szélén haladtak s a ló egy villámlástól megrémülve, egészen az örvény szélére ugrott.

„Aladár, vigyázz!“ kiáltott Arthur, egyik pajtásuk és látván, hogy Aladár nem bírja a lovat fékezni, odaszaladt, hogy megragadja a kantárt és elvezesse az örvény széléről. De e perczben roppant dörgés és villámlás jött közbe, a ló ágaskodott, Aladárt levetette, a szikla szélén álló Arthurt pedig az örvénybe letaszítá.

Rémülten álltak ott a többi gyerekek, mialatt Aladár szégyenkezve fölkapaszkodott a földről.

„Arthur! Hová lett Arthur!“ kiáltott a jó Linka, ki legelőször tért magához. Épen nagyot villámlott s látták Arthurt a szikla aljában mozdulatlanul feküdni.

„Ott van! Ott van! Oh jaj!“

„Most csak siessünk,“ szólt Aladár.

„Hát Arthur?“ szólt Károly.

„Ott fekszik ajultan, meg kell őt mentenünk.“

„Az egész hegyet meg kell kerülni, míg odaérünk. Gyalog eltart egy óráig is,“ szólt Aladár.

„Hát ülj lóra és siess hozzá, hiszen miattad járt oly szerencsétlenül.“

Aladár hallgatott. Látszott, hogy fél ismét lóra ülni.

„No's, nem teszed?“ kérdé Károly.

„Nem,“ felelt Aladár.

„Ügy hát megteszem én. Atyám megengedte ma reggel, hogy ezen a kis lovon lovagoljak.“

„De az istenért, Károly!“ kiáltott Linka, „ebben a sötétségben — bajod lesz.“

„Dehogy! — És aztán — ott hagyjuk elveszni Arthurt? Az nem lehet!“

Ezzel hamar fölugrott a lóra és elvágatott. A többiek aggódva vártak ott a szakadó záporban és rettegetek, hogy még Károlynak is baja esik majd a lóval. Jó félóráig vártak, míg végre nagy örömükre Károly visszatért és hozta magával Arthurt is, kinek szerencsére nem lett nagyobb baja és képes volt tovább menni. Kissé leverten siettek haza s bizony örültek mindnyájan, mikor végre otthon voltak a virágos udvaron. Ekkorra már az eső is elmúlt.

Károly, ki lóháton jött egész hazáig, leszállt és átadta a kantárt Aladárnak e szavakkal;

„No látod, hogy tudok lovagolni, és nem is félek.“

„Ugy kedni ez nem lehet det hősis

„Ejn hogy me miattad

„Ha neked so

„Te szolt Ká neki a r ostort.

gyönyörű ezt letör vett észr

mily nag De Alad pedig, k kárt oka ba és es

NEGE

Jam tudjátok, s egyike Éghajlata növényzet nád, caca kitünőbb és más e

A n négerék rabszolgá A négere de a ros

„Ugyan bizony, van mit hetvenkedni ezzel; képzelem, most már nem lehet majd kiállani dicsekvéseted hősiséged fölött.“

„Ejnye, hát ez a köszönet azért, hogy megmentettem Arthurt, ki te miattad majdnem életét vesztette?“

„Ha csak azért tetted, hogy én neked sokat hálálkodjam —“

„Te goromba és esztelen vagy,“ szölt Károly haragosan és odadobta neki a még kezében volt lovaglóstort. Az ostor pedig épen egy gyönyörű geranium virágra esett s ezt letörte, mit Aladár kárörömmel vett észre, tudván, hogy Andor bácsi mily nagyon félti kedvenc virágait. De Aladár nem szölt semmit, Károly pedig, ki nem vette észre, milyen kárt okozott, nyugodtan ment a házba és csakhamar lefeküdt.

(Folytatása következik.)

NÉGERKUNYHÓ JAMAICA SZIGETÉN.

(Képpel a 157. l.)

Jamaika szigete, mint bizonyosan tudjátok, Középamerika mellett fekszik s egyike a föld legáldottabb tájainak. Éghajlata nagyon meleg, mégis dus növényzetű; ott terem a kávé, rizs, ezukornád, cacao, pamut stb. s ott főzik a legkitünőbb rhumot is, melyet mi theához és más czélokra használunk.

A mezei munkát Jamaica szigetén négerek végzik, kiket hajdanában mint rabszolgákat szállítottak oda Afrikából. A négerek igen jámbor, munkás emberek, de a rosz bánásmód, melyben gazdáiktól

részesültek, nagyon megrontá jó tulajdonaikat s már többször véres lázadásokat támasztottak uraik ellen. Lakásuk sötét, piszkos kunykókban van, minő képünkön is látható; hanem ők ezzel megelégesznek, sőt még boldogok is tudnak lenni.

LOVARDÁBAN.*)

(Képpel a 156. l.)

Berti s Berta a czirkusban
Bámulva néznek körül,
Szinte káprázik a szemük,
Szívök elfogul, örül.

Oh, mi fény ez, mily ragyogvány!
Ilyet még nem láttak ők,
Vannak ott fejen kik járnak
És abroncon átszökők.

Most szép paripa bevágtat
Hátán aranyos nyereg,
Csillagruhas, szárnyas tündér,
Szép leányka rajt lebeg.

Lengeti a könnyü fátyolt
S mig körül vágtat lován:
A bámuló nézők felé
Virágokat, esőket hány.

S a ki ott vigyorgva ácsorg
Mindig hajtva, hogy: hahó!
S folyton bomlik, figuráztat:
Pojácza az, a bohó.

Soha ilyen tréfás legényt!
Kukorékol, csuklik, bög,
Kifogatja kezét, lábát
S csapja hón alá a főt.

* A „Berti és Berta“ czimü elbeszéléshez.

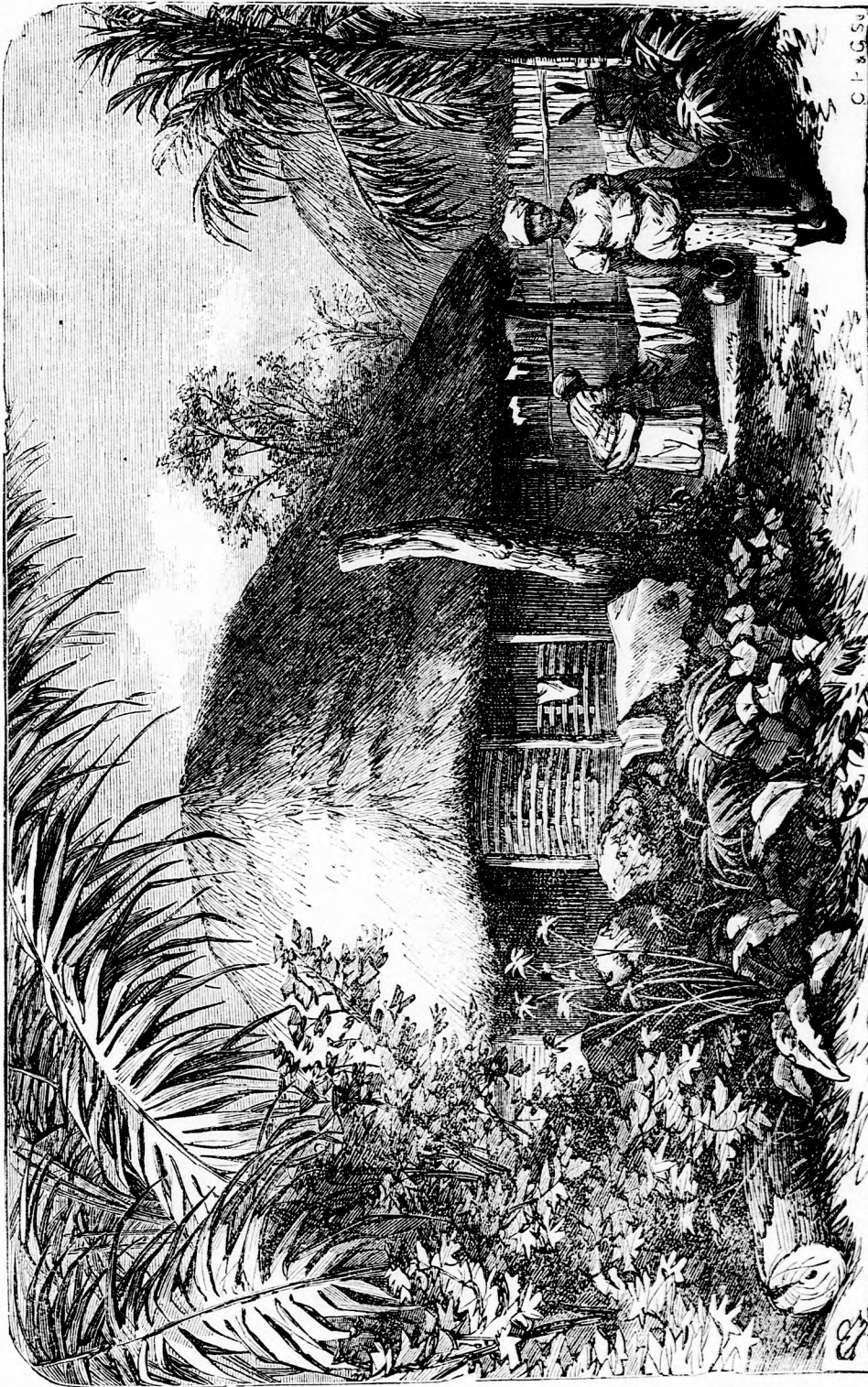
A karzaton szép zene szól,
És tánczó paripák.
Mint a tanult kisasszonyok,
Lejtik el a francziát.

Majd meg cifra majomesalád
A cirkusba beköszönt.
No, ez a legmulatságosb,
A legfurcsább regement!

Paszamántos bársony ruha,
Búbos tábornok kalap,
Krinolinos szoknya rajtok —
Furesa mindegyik alak.

De kis Berti és Bertácska
Jó „Caesart” lesik csupán.
Várják, várják — de hiába!
„Hol vagy Caesar, jó kutyám?”

NÉGERKUNYHÓ JAMAICA SZIGETÉN. (lásd 155. l.)

A REJTEK.

(Képpel a 153. l.)

Kis Fánika a cziczáját
Nagyon, nagyon szereti.
Elhanyagol érte mindent,
S a tanulást feledí.

Mig más gyermek a könyvecskét
Forgatja szorgalmasan,
Addig Fánika ölében
Mindig csak a czicza van.

Ezzel eszik, iszik, alszik,
Ezzel ébred, álmadoz.
Mindig hordja, duczolgatja —
S mindentől elmaradoz.

Hogy ezt látta jó mamája,
Megtiltotta a cziczát.
És hogy meg ne lelje többé
Ráboritá a szitát.

De Fánika nem hagyhatta
S tilalomnak ellene
Morgó cziczáját kikapta
S kamrába osont vele.

Csak keresik, hol a Fáni —
Nem akad rá senki sem.
Szegény anyja nagy aggódva
Kiáltja: „én istenem!”

Már a nap is leáldozott
És már sötét este lett.
Minden cseléd gyertyát gyujtva
Keresi a gyermeket.

Végre, ott a kamra táján,
Valami nyő-zörg, neszez...
Találgatja a szorongó
Édes anya: „vaj' mi ez?”

És megnyomja a kilincset
A vasajtót kinyitja...
Hát ott guggol a Fánika,
Ölében a kis czicza.

Reggel óta bőjtölt Fáni,
S reggel óta a czicza
Az ő kis gazdasszonyával,
Reggel óta koplala.

Hisz Fánika mindjárt reggel
Kibútt volna szívesen
De azt sejté (s jól gyanitá)
Hogy ebből nagy baj leszen.

S huh! a sötét fakamrában
Elfogta a félelem.
S a cziczának zöld szemei
Villámlottak rémesen.

Pedig mentől tovább huzta,
A baj mind nagyobbra nőtt
És ohajtá, bár valaki
Jönne, megtalálni őt.

S hogy kinyílt a kamra-ajtó
Fáni szinte holdog volt
S a czicza is púpos háttal
Örömében miáskolt.

„Édes, kedves jó anyácskám
Csak büntesd meg lányodat!
Meglátod hogy majd ezentul
A Fánika szót fogad!”

Meg is esett a büntetés
— És az borzasztó vala!
Háromszázszor kellett neki
Leírni e szót: „czicza.”

RONTÓ PALI.

(Képpel a 160. l.)

Vad Laczinak van egy párja:
Rontó Pali a neve.
Ki még piczinyke korában
Már sok csinyt elkövete.

Mikor állni sem tudott még
És csuszott mint a bogár;
Minden csusszanása nyomán
Fölmagzott a baj, a kár.

Ablakfüggönyt, ha sikerült,
Megragadnia, ki keze
Mindenestől lerántotta
A szönyegre ízibe.

Ágyban sem volt maradása
Csak onnan is lecsuszott —
S fölboritván egy edénykét
A pocsolyában uszott.

Hogy nagyobb lett, mindenfelé
Rontott, imposztorkodott,
Megkergetett minden ebet
S elhesgette a tyukot.

Mikor aztán belefáradt —
A karszékbe beleült
S oly csinyt forralt, hogy halltára,
Ember esze belehült.

Az ebédnél ültek épen:
A mint Pali hirtelen
Két villával a kezében
Ablakon át lenn terem,

Mert látván, hogy minapában
Karómászó arabok
Éles késsel tettek ilyet —
Hátra ő sem maradott.

S ott a földön Rontó Pali
Villa-tánczát járta el.
Lisztes molnár csak bámulja
És a száját tátja el.

„Molnár, molnár, lisztes molnár,
Vigy magaddal engem el!
S kérlek, malmod szárnyaira
Engem tüstént fölemelj!”

„Ez nem lehet!” mond a molnár.
„Gondolatnak is bolond!”
„Bolond?” kérdi Rontó Palkó —
S a malomnak neki ront.

És fölmászik a malomnak
Szerte álló szárnyaira.
„Haja, huja! Gyi te, fakó!
Hopp, ez csak a paripa!”

Izgett, mozgott és feszelt —
Egyszerre csak a kapocs
A horogból kilódula
S a malom szárnyra kapott.

Eleinte lassan — aztán
Mindgyorsabban megforog.
Jaj istenem, mi lesz ebből
Jaj be szörnyü egy dolog!

És a malom forog, forog,
Forog egyre, hajtja szél,
Molnár megmeredve nézi.
S Pali ordít — ha még él.

K É P T A L Á N Y.

(Katonai.)

RONTÓ PALL. (lásd 158. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.

